

A hercegnő és a szél

Messze innen létezik egy királyság, ahol szinte mindig fúj a szél, és ahol nyáron ezer és ezer pitypang nő a réteken. Ebben a királyságban élt Amália hercegnő, szüleinek egyetlen gyermeke.

Akármerre járt Amália a királyságban, mindenki felismerte őt ragyogó hajáról. Olyan hosszú volt, hogy a bokájáig ért, és olyan egyenes és erős, hogy vonalzónak lehetett volna használni minden egyes szálát. A napfényben úgy csillogott, hogy elvakította a szemét mindenkinek, aki csak ránézett, éjjel pedig úgy szikráztak rajta a csillagok fényei, mintha ezernyi szentjánosbogár repkedett volna körülötte. Büszke is volt Amália a hajára, és vigyázott rá, nem szerette, ha mások hozzáértek, pláne nem, ha csak úgy kérdés nélkül megsimogatták.

Történt egy szép tavaszi napon, hogy Amália elunta magát a kastélyban, és elhatározta, hogy sétál egy nagyot a réten, ahol már elkezdtek nyílni a pitypangok. Ez a kis sárga virág volt a hercegnő kedvence, talán éppen azért, mert a színe hasonlított a haja színére. Általában le is szedett egy tucattal, és belefonta őket a hajába. Elindult hát a hercegnő, ki a kastélyból, át a patak feletti hídon, elsétált a mező széléig. A szél pedig csak erre várt.

Ott bújkált a fák között, leste a hercegnőt, hogy mikor ér a mezőre. Magányos volt, és játszani akart. Kivárta, amíg a hercegnő leveszi cipőjét, hogy mezítláb tudjon sétálni a pitypangok között, és ahogy Amália az első lépést megtette, előbújt a fák közül. Körbepötyögte a hercegnőt, aztán elkezdett mókázni. Először csak kicsit borzolta össze a hajszálakat, hogy lebegjenek. De aztán belelendült, belekapaszkodott Amália hajába, és cibálgatta jobbra, terelgette balra. Toronyba rendezte, mintha konty lenne, aztán ledöntötte a tornyot, és kacagott, mint egy kisgyerek.

Na! Na-Na! Neeeee! – kiabálta a szélnek Amália, de a szél nem hallgatott rá. Szórakozott az aranyszínű hajjal, és nem hagyta abba, hiába kérte a hercegnő. Amália akkor annyira mérges lett, hogy cipőjével a kezében, mezítláb szaladt haza. Kiabált, az arca tiszta vörös volt, olyan nagyon felháborodott, mint korábban soha. Meglátta őt az apja, a király, aki mindenkinek és mindennek parancsolt a királyságban. Meglátta, megsajnálta, és rögtön kidoboltatta: ezer aranyat kap az a vitéz, aki legyőzi és megfékezi a szelet.

Jöttek is a vitézek mindenfelől. Elsőnek a páncélos lovag érkezett. Erős és fényes acélpáncél borította mindenhol, a talpától a feje búbjáig. Lassan, megfontoltan lépkedett a mező felé, egyik kezével pajzsát tartotta maga elé, másik kezében kardját tartotta csapásra készen, hogy a megfelelő pillanatban kettéhasítsa a szelet.

A szél ismét a fák között bújkált, ott várta ki, hogy a páncélos lovag a mezőre érjen. És ahogy a lovag a pitypangok közé lépett, a szél előbújt, nekiiramodott. Olyan gyorsan, ahogy az erejéből tellett, nekiszaladt a lovagnak, és a páncélja résein keresztül bebújt az acéllemezek alá. Ott aztán nekilátott zörgetni a páncélt, olyan hanggal, mintha egy üres konzervesdobozt görgetnének a macskakövön. A lovag meg elkezdett rázkódni, mozgott a keze, lába, és hamarosan elejtette bal kezéből a pajzsát, jobb kezéből pedig kihullott kardja. Aztán kioldott a páncél kötése, és a fényes acéllemezeket felkapta a szél, elrepítette, és bedobta a tengerbe. Szegény páncélos lovag nem volt többé páncélos, egy szál alsónadrágban szalad vissza abba az irányba, ahonnan érkezett.

A második vitéz az íjász volt. Elhatározta, hogy szerencsét próbál ő is. Bízott tudományában, mert egyetlen perc alatt akár 100 nyílvesszőt is ki tudott lőni. Egyik vessző csak eltalálja a szelet – gondolta. Elindult hát az íjász is a mező felé, és a szél ismét a fák között várta. De az íjász már számított rá. Ahogy a szél kibújt a fák közül, az íjász elkezdte kilőni a nyílvesszőket a fák irányába, és bizony nagyon gyors volt. Hirtelen száz nyílvessző repült a széllel szemben, és a mező szélén álló bémézkodó népszerűség már úgy látta, hogy a szél ezúttal nem tud elmenekülni. Csakhogy nem is akart! Bátran repült a nyilakkal szembe, és amikor összeért velük, hirtelen megrázta a vesszőket, belekapott a végükre ragasztott tollakba, és mindet elfordította a tenger felé. A nyilak így fáradtan zuhantak a semmibe. A szél pedig odarepült az íjászhoz, lekapta a fejről a kalapját, és azt is beledobta a tengerbe. A bémézkodó népek hangosan hahotáztak, az íjász pedig földig lógó orral elkullogott.

Amikor fegyveres vitézek kudarcot vallottak, mindenki azt gondolta, hogy a szél nyert, és nem lesz senki, aki elbír vele. Ezért volt meglepő, amikor megjelent a juhász, és ragaszkodott hozzá, hogy ő is szerencsét próbáljon. Megengedték neki persze, hiszen senkinek sem volt már ötlete arra, hogyan kellene a szelet legyőzni.

A juhász nem vitt magával fegyvert, csak elindult egyenesen a mező közepe felé, a pitypangok közé. A szél pedig a fák közül látta, hogy nincs a juhász kezében se kard, se lándzsa, se íj. Így bátran nekiiramodott, felgyorsult, és száguldott a juhász felé, hogy ledöntse a lábáról. De amikor már majdnem odaért, a juhász hirtelen előkapott egy hatalmas zsákot, majd lépett egyet oldalra, és mint egy torreador, kitarotta a zsák száját. A szél már nem tudott irányt változtatni. Beleszaladt a zsákba, nekiütközött a végének, a juhász pedig ebben a pillanatban összefogta a zsák száját, majd villámgyorsan megkötötte. A zsák dagadt és pattogott, ahogyan a szél odabent dobálta magát, de nem volt kiút. A szél csapdába esett.

Intett akkor a juhász a király embereinek, hogy vihetik a szelet. Jött is négy markos, morcos katona, megfogták a zsák négy sarkát, és vitték a széllel együtt egyenesen a várbörtön legmélyebb cellájába, oda bezárták.

A juhász boldogan felvette a jutalmát, tudta, hogy az ezer aranyból élete végéig él majd gondtalan. Amália pedig tapsikolt örömeiben.

Végre sétálhatok a pity pangok között nyugodtan, senki sem fogja cibálni és összekócolni a hajamat – gondolta.

Másnap, amikor kisütött a nap, és csicseregni kezdtek a madarak, el is indult a mezőre, és boldogan sétált egész nap a pity pangok között. Senki sem borzolta össze a haját, semmi sem bosszantotta. Aztán harmadnap is, negyednap is, és így tett egész héten minden egyes napon.

Egy szombat reggelen viszont, amikor különösen szépen ragyogott a nap, valami furcsára lett figyelmes: sokkal kevesebb pity pang maradt a mezőn. Már nem ezernyi kis sárga virágot látott, mindössze néhány tucat pity pang árválkodott a mező közepén.

Amália felsikoltott, és odaszaladt a megmaradt virágokhoz. Lehajolt hozzájuk, nézegette őket, és elöntötte a szomorúság a szívét. Aztán lefeküdt a megmaradt pity pangok mellé, és azon gondolkodott, mi lehet az oka, hogy így megritkultak kedvenc virágai. De nem jutott semmire, akárhogy gondolkodott. Végül sóhajtott egy hatalmasat, és abban a pillanatban a sóhajtásától az egyik bóbítás kis pity pangról leröpültek a kaszatok.

A szél! A szél! Ki kell engedni a szelet! – kiáltott fel ekkor Amália, és már rohant is vissza a mezőről a kastélyba, hogy szóljon az apjának, engedje ki a szelet a börtönből.

Apám, apám! Azonnal szólj az öröknek, el kell eresztetni a szelet! A szél nélkül meghalnak a pity pangok! A szél segít nekik, hogy terjedjenek, és beterítsék a mezőt! – magyarázta. A király pedig megértően bólogatott, és azonnal elrendelte, hogy a négy markos, morcos katona vigye vissza a mezőre a szelet, és eressze ki a zsákból.

Vissza is cipelték a katonák a zsákot, benne a fickándozó széllel, aztán a mező közepén szabadon eresztették. Abban a pillanatban, ahogy kinyílt a zsák szája, a szél kirontott rajta, és elkezdett körbe és körbe rohanni a mezőn. És miközben ide-oda nyargalt, Amália látta, ahogy a már fehérré változott pity pangok feje száz irányba száll szét az mezőn a léptei nyomán.

Egy hét múlva már újra sárgán ragyogott az egész mező, ezer és ezer pici új pitypang dugta ki a fejét a földből. És amikor másnap Amália sétálni indult, akkor a szél újra ott várt rá a fák között.

Ahogy a hercegnő a mezőre lépett, előbújt. Odarohant Amáliához, és játékosan összeborzolta a haját, aztán ismét nagy kontyba rendezte. De ezen bizony már csak kacagott a hercegnő, egyáltalán nem bosszantotta őt a szél tréfálkozása.

Csináld csak, tedd a dolgodat! – mondta, és szedett néhány pitypangot, hogy belefonja őket a hajába.

